

Arrest

nr. 224 768 van 9 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 waarbij de aanvraag gezinshereniging niet verder behandeld wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 juni 2017 een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn schoonzus, mevrouw B.A., op grond van artikel 47/1, 1° van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 december 2017 nam de verwerende partij de beslissing tot het niet verder behandelen van de aanvraag, op grond van de volgende motieven:

"Betreft: [...]"

Geachte burgemeester

Op 20.06.2017 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in functie van de Belgische onderdaan B.A. (RR. ...). Gezien het recht op vrij verkeer (overeenkomstig artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG) niet afdoende werd aangetoond, wordt mevr. B. nog steeds als Belg aanschouwd. Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op art. 47/2 van de wet van 15.12.1980. De aanvraag dd. 20.06.2017 zal niet verder behandeld worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de *"Schending van art. 47/1,1° Vw., schending van artikel 52 en 58 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;"*.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het

nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.), De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Een Unieburger die naar België komt in het kader van het vrij personenverkeer en die nadien Belg wordt, kan zich laten vervoegen door familie onder voorwaarden die niet strenger mogen zijn dan de voorwaarden voor gezinshereniging bepaald in de Burgerschapsrichtlijn. Het familielid van iemand met de dubbele nationaliteit EU-Belg volgt dus de regels gezinshereniging met een Unieburger (artikel 40bis en 47/1 Verblijfswet) en niet de strengere regels gezinshereniging met een Belg (artikel 40ter Vw). Dat volgt uit een arrest van het Hof van Justitie (HvJ) van 14 november 2017 (HvJ C-165/16, Lounes).

Een Unieburger en zijn familie mag zich wel beroepen op de bepalingen betreffende het Unieburgerschap en met name op artikel 21, lid 1 VWEU.

Volgens dat artikel heeft elke Unieburger;

- het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven,
- onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en hun uitvoeringsbepalingen vastgesteld zijn.

Het feit dat een Unieburger zich naar een andere lidstaat begeeft en daar verblijft, vervolgens de nationaliteit van die lidstaat verkrijgt met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit, betekent volgens het Hof van Justitie (hierna genoemd: HvJ) niet dat de persoon het recht om een familieleven te leiden verliest. Zoniet zou hierdoor het nuttig effect van artikel 21, lid 1, VWEU aangetast worden. Dit artikel beoogt net de integratie van de Unieburger in de gastlidstaat te bevorderen. Een Unieburger die de nationaliteit van een andere lidstaat verwerft, na er jaren verbleven te hebben in het kader van het vrij verkeer, is duidelijk van plan duurzaam in de samenleving van die staat te integreren.

Daarentegen komt het familielid op grond van artikel 21, lid 1 VWEU wel in aanmerking voor een afgeleid verblijfsrecht onder voorwaarden die niet strenger mogen zijn dan de voorwaarden voor gezinshereniging bepaald in de Burgerschapsrichtlijn, wanneer

- een Unieburger zijn recht op vrij verkeer uitoefent door zich naar een andere lidstaat te begeven en te verblijven dan die waarvan hij de nationaliteit bezit,
- vervolgens de nationaliteit van die lidstaat verwerft met behoud van zijn oorspronkelijke nationaliteit,
- en verschillende jaren later trouwt met een onderdaan van een derde land met wie hij op het grondgebied van die lidstaat blijft wonen.

Naar aanleiding van dit arrest zal Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zijn praktijk moeten wijzigen.

Tot nu toe beschouwt DVZ een Unieburger die Belg wordt met behoud van zijn EU-nationaliteit, uitsluitend als Belg voor gezinshereniging en past zij art. 40ter Verblijfswet (Vw) toe. Dat betekent dat er geen (groot)ouders (van een meerderjarig kind) of 'andere familieleden' kunnen overkomen en de voorwaarden voor gezinshereniging strenger zijn.

Dit standpunt is nu onhoudbaar geworden: familieleden van dergelijke Unieburgers kunnen nu gezinshereniging afdwingen volgens dezelfde regels die van toepassing zijn op familie van Unieburgers, op basis van artikel 40bis en 47/1 Vw.

Verzoeker diende bijgevolg in het bezit te worden gesteld van een bijlage 19ter conform art. 47/1,1° Vw, artikel 52 van het Vreemdelingen-KB en art. 58 van het Vreemdelingen-KB:

Art. 52 § 1 van het KB stelt: Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinqüies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Art. 58 van het KB stelt het volgende: Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Conform bovenstaande artikelen diende aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd te worden. Verzoeker wenste in casu een aanvraag gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 47/1,1° van de Vreemdelingenwet.

Op basis van deze aanvraag diende aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd te worden waardoor normalerwijze artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder dient gevolgd te worden.

Verwerende partij is echter onterecht de mening toegedaan dat het burgerschap van de Unie niet is bewezen.

De referentiepersoon heeft nog steeds de dubbele nationaliteit. Het middel is gegrond."

2.2. Verzoeker wenst zich te beroepen op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet met het oog op hereniging met zijn schoonzus van wie hij stelt dat ze onder andere de Duitse nationaliteit heeft. Deze bepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

De verwerende partij is van oordeel dat deze bepaling geen toepassing kan vinden omdat verzoeker hereniging vraagt met een Belg.

Kernvraag is dus in casu of de schoonzus van verzoeker, van wie niet wordt betwist dat zij thans de Belgische nationaliteit heeft, als Belg, dan wel als Unieburger moet worden beschouwd in het licht van de wettelijke criteria betreffende het recht op gezinshereniging. In het eerste geval komt verzoeker immers niet in aanmerking voor een afgeleid verblijfsrecht als "ander familielid van een burger van de Unie", in het tweede geval kan hij aanspraak maken op dat recht, voor zover aan de voorwaarden is voldaan.

Verzoeker baseert zich geheel op het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Lounes (HvJ C-165/16 14 november 2017) om zijn stelling dat zijn schoonzus verkeerdelijk als een Belg, en niet als een Unieburger werd beschouwd te staven. De Raad wijst er echter op dat in dit arrest het Hof heeft geoordeeld dat "van een aanknoping bij het Unierecht sprake is in het geval van personen die staatsburger zijn van een lidstaat en legaal verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat waarvan zij eveneens de nationaliteit bezitten.", en dat wie staatsburger van twee lidstaten is en in zijn hoedanigheid van burger van de Unie gebruik heeft gemaakt van zijn vrijheid om naar een andere lidstaat dan haar lidstaat van oorsprong te reizen en daar te verblijven, zich kan beroepen op de aan die

hoedanigheid verbonden rechten, met name op die waarin artikel 21, lid 1, VWEU voorziet, en dit ook ten aanzien van een van die twee lidstaten. Met andere woorden, het arrest heeft betrekking op iemand die gelijktijdig de nationaliteit heeft van twee lidstaten.

Evenwel moet in casu worden vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat de schoonzus van verzoeker, naast het niet-betwiste feit dat zij reeds sedert 2010 de Belgische nationaliteit heeft, eveneens de aan het Unieburgerschap verbonden rechten kan uitputten. Immers, verzoeker beweert dan wel dat zijn schoonzus heden niet alleen de Belgische nationaliteit heeft, maar ook de Duitse, maar hij toont dit op geen enkele manier aan, en dit blijkt ook niet ontegensprekelijk uit het administratief dossier. Weliswaar kan uit de stukken die zich daarin bevinden worden afgeleid dat zij ooit de Marokkaanse en de Duitse nationaliteit had, maar uit niets blijkt dat dat nog steeds het geval is.

Verzoeker brengt geen andere argumenten bij waaruit zou blijken dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat mevrouw B.A. als Belg moet worden beschouwd en niet als Unieburger en dat hij zich dus niet kan beroepen op de gezinshereniging als “ander familielid van een burger van de Unie”.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS